

Karácsonyi triptichon

I.

Me too, You too

Isten a vicc és a horror határán,
az ég és föld között meredő szikla hasadékába
szorulva (még máma tovább hasad!) rémülten kiabál:
Me too, You too, meg hogy *Hodie mihi cras tibi*, aztán
Hic transit gloria mundi; elmúlt, naná, még hogy *Gloria*,
még hogy elmúlt, lezuhant, behullott a repedésbe,
a világ dicsősége, a résbe,
ahol rémülten kiabál az Úr: ma nekem, holnap neked.
Ma neked, Tibi barát, holnap nekem, és rémülten kiabáljuk mi is:
ma ölelek, holnap ölök, hisz gyilkolunk, akár a többiek,
én öllelek téged, engem ölnek is; *Me too*, téged öllenek,
engem ölnek. S míg kiáltoz beszorulva, szorongva látja
Isten, a hasadék szája olykor elsötétül,
valami nagy tömeg, valami nagy kő jár előtte,
föl és alá, le s föl, szakadatlan;
a követ bozontos *homeless* görgeti.
Én görgetem. Én is, te is. Nekem is, neked is.
Engem is, téged is. *Me too, You too*.

II.

Onnan léssen eljövendő

Onnan? A befagyott repedésből? Hogyan,
hisz itt most tél van *és hó és halál*,
Mi vagy ki olvaszthatja fel elhidegült szívét?
Miféle meleg, milyen szeretet, hány lélekjóság
képes áthatolni a szikla, a rés jegén?
És hogyan kiáltoz az Úr, ha nyelve zúzmarás már?
Talán a Kisdéd? Születése vagy halála hozna

olvadást? S bár a pajtában készül már a jászol,
Ő, az Úr, még ott a télben, és csak találgatjuk, hogyan
lesz képes *ítélni eleveneket és holtakat*, minket,
halott eleveneket és eleven holtakat,
akik csak várjuk, egyre várjuk ítéletét,
hogy megbékéljünk, hogy megbocsáthassunk végre
az ellenünk vétkezőknek, és azoknak is, akik
most készülődnek, hogy méreg-adrenalint döfjenek
bordáink közé, akik moslékkal, szennyel fertőzik
kútjainkat és mélyükön a csillogó reményt.

III.

Itt állok jászolod felett

A barmok fényes nyála még beragyogja az arcod,
és a békesség, a csend a megállt idő csendje.
Gyümölcs-húsod tagadása minden romlandónak,
a benned készülődő Ige talán az Úr nyelvét is megoldja.
És akkor perlekedni fogtok, és az Atya mennydörgő hangját
elnyomja majd kódolhatatlan gügyögésed,
és mi neked szorítunk, hogy igazad legyen,
hogy *jöjjön el a Te országod, és legyen meg*
a Te akaratod, ha álom is, ha ép észnek képtelenség is,
ha holnapra tovatűnik is, hogy ez legyen
a feladat: kitalálni, felfedezni újra.

Szélkapu

Nem te jöttél, ő várt.
Karóval, virággal várt a Határ:
Héraklész oszlopaiból ennyi maradt ott a szélkapuban.
A Szorost csend és köd ülte,
szemben az Atlas kopáran tartotta az eget;
Afrika nem sok jót ígért. Érezted,
bármelyik pillanatban előronthatnak a Szörnyek:
a kapu nem képes már kizárni őket, közel a vég.

Hívtam a phaiákokat, hogy, bár halandó vagyok,
vinnének át a messzeségbe, Ókeanosz szigeteire,
ahová az óriás igyekezett, s ahová
Platón képzelte az elsüllyedt Földrészt.
De nem jött a vég, elmerült a kép is. Itt maradtam.

Már tudom, mit kellett volna kívánnom ott, miért
lett volna jobb, ha a lehetetlen akarása helyett
beérem a göcsörtös karó tövéhez telepedett
vadvirágok intő szavával: „Eddig és ne tovább!
Akkor talán épségben megmaradhatsz
önnön határaid között, belül a fénylő oszlopokon.”

Afrika Gibraltár partjairól